

ملی المپیک قطر که با من ارتباط خوبی داشت، یکی از مسئولان برگزاری مسابقات بود. با ایشان تماس گرفتم و گفتم این اتفاق افتاده. گفت نمی شود این کار را کرد. گفتم می شود. ما فرم داریم. مهر هم داریم. لازم است یک بار دیگر فرم ها پر شود. در نهایت قبول کرد و این جابه جایی را انجام دادیم. می دانید نتیجه این کار چه شد؟ دو مدال طلا. ما با همین دو مدال، بالای قطر قرار گرفتیم. پس کار سرپرستی کاروان نیاز به تجربه و مدیریت دارد. نمی گویم فقط من این ویژگی را دارم، اما نمی توان به یکباره همه ی ویژگی ها را با هم پیدا کرد. به حتم افراد توانمند دیگری هم هستند که سعی کرده ایم در این مدت کنارمان باشند. به طور مثال، به من همیشه می گفتند چرا آقای دهخدا را با خودش می برد؟ ایشان کاربرد است و من وقتی کاری به ایشان می سپارم، خیالم راحت است. این را هم فراموش نکنیم که من انتخاب شدم. این بار و حتی برای بازی های آسیایی جاکارتا نمی خواستم قبول کنم، اما دکتر صالحی امیری و هیات اجرایی اینطور خواستند و در نهایت من قبول کردم. یک نکته را فراموش نکنید، برای من که بیشتر پست های مهم مدیریتی ورزش را داشتم، اینکه از ۷ صبح تا ۱۲ شب کار کنم و یک ماه تا ۴۵ روز از خانواده ام دور باشم، چه جذابیتی دارد؟ از من خواستند و من انجام دادم. مثال دیگری برای شما از بازی های آسیایی ۱۹۹۸ بانکوک بزنم. تیم ملی فوتبال ما اولین بازی را باخت. سرپرست تیم خیلی نگران شده بود. با آقای صفایی فراهانی تماس گرفتم و خواستم که به دهکده بیایند. علی دایی، کریم باقری و مهدی مهدوی کیا را صدا کنیم و تیم را جمع کنیم. منصورخان پورحیدری را هم صدا کردیم. از آقای صفایی فراهانی در دهکده بماند. ایشان هم ماندند و تیم را جمع کردند. همان

تیمی که در بازی اول شکست خورد، قهرمان شد.»

### ۲۰۰۸ گفتم دیگر سرپرست نمی شوم

او به تصمیمش برای قبول نکردن سرپرستی اشاره می کند: «خدا را شاهد می گیرم از سال ۲۰۰۸ به بعد گفتم نمی خواهم سرپرستی هیچ کاروانی را قبول کنم. ۲۰۱۲ و ۲۰۱۶ هم که نبودم. بعد که آقای دکتر صالحی امیری به کمیته ی ملی المپیک آمدند، از من خواستند که سرپرستی کاروان آسیایی ۲۰۱۸ را بر عهده بگیرم. بعد از کلی صحبت قبول کردم و گفتم که این آخری باشد. اما بعد از آسیایی باز برای المپیک خواستند. ولی به قطع دیگر نه من می پذیرم و نه اینکه دیگر من را انتخاب می کنند. خیلی ها فکر می کنند که سرپرستی کاروان برای من چه دارد که مشتاقش باشم. من دیدم می توانم کمک کنم و این کار را انجام دادم. همیشه هم کنارم ترکیبی از مدیران باتجربه و جوان حضور داشتند که همان ها کار یاد گرفتند.»

### ژاپن کشتی نیست که با یک طوفان غرق شود

با عبور از برخی المپیک های گذشته که سجادی سرپرستی کاروان ایران را در آنها بر عهده داشته، به توکیو می رسیم؛ المپیکی که اماواگرهای زیادی درباره اش مطرح شد. یک بار به تعویق افتاد. تا آخرین ماه ها، بحث لغو آن جدی بود و بعد هم ماجراهای دیگر: «ژاپنی ها یک بار عقب افتادن و برگزار نشدن المپیک را تجربه کرده اند. ۱۹۴۰ هم قرار بود المپیک در این کشور برگزار شود، اما به خاطر جنگ جهانی دوم این المپیک برگزار نشد و به فاصله ی ۲۶ سال بعد و با آن همه مشکلاتی که برای ژاپن به وجود آمده بود، ژاپن میزبان المپیک ۱۹۶۴ تابستانی شد و هشت سال بعد

میزبانی المپیک ۱۹۷۲ زمستانی را بر عهده داشت. ضمن اینکه المپیک زمستانی ۱۹۹۸ را هم بر عهده گرفت. پس اینها چنین تجربه هایی دارند. الان هم ژاپن آماده است و هیچ مشکلی ندارد. طبیعی هم است. کشوری که در آن همه چیز سر جای خودش است، خیلی نباید این مسائل روی عملکرد کلی آنها تاثیر بگذارد. شاید مثال خیلی دقیقی نباشد اما خیلی هم بد نیست که این مثال را بزنم: یک کشتی بزرگی به دریا می رود و با طوفان یا حادثه ای مواجه می شود. این کشتی در مقایسه با یک قایق کوچک چقدر آسیب می بیند؟ به حتم کمتر. ضمن اینکه به نظر کرونا برای ژاپنی ها خیلی هم حکم آن طوفان برای کشتی را نداشت. چون آنها در جامعه ی خودشان توانستند کرونا را خوب مهار کنند. البته در این روزهای آخر خبرهایی می رسد، اما به منزله ی لغو المپیک نیست. بارها در قالب وبینار نشست هایی با مسئولان برگزاری المپیک داشتیم و در همه ی آنها به صراحت تاکید کردند که برای برگزاری المپیک آماده اند و احتمال های مختلف را هم در نظر گرفتند. مانند حمایت هایی که از کشورها برای دریافت واکسن داشتند. البته این شامل حال ما نمی شود. این طرح مخصوص کشورهایی بود که ضعیف اند و خودشان امکان تهیه واکسن ندارند.»

### سالن ها هیجان لازم را ندارند

برگزاری المپیک بدون حضور تماشاگران، بارها مورد بررسی قرار گرفت تا اینکه در آخرین اطلاع رسانی، بالاخره قرار به برگزاری المپیک بدون حضور تماشاگران شد. سجادی درباره ی این موضوع توضیح جالبی می دهد: «مسابقه ی بدون تماشاگر، مثل ارکستری است که کسی صدایش را نمی شنود. هیجان لازم را در سالن ها و استادیوم ها نداریم و این موضوع روی

کیفیت برگزاری تاثیر می گذارد. البته از نظر پخش تلویزیونی، پربیننده ترین المپیک خواهد بود.»

### تعویق المپیک برای دو ورزشکار ما خوب شد

حدود یک سالی از تصمیم IOC برای عقب انداختن المپیک می گذرد؛ تصمیمی که نظرهای متفاوتی را در پی داشت و با گذشت این مدت، سرپرست کاروان اعزامی به المپیک نظرش را درباره ی این تصمیم و تاثیری که بر کاروان ایران داشته، می گوید: «چون کرونا در همه ی دنیا همه گیر شده، در نتیجه شرایطی رقم خورده که برای همه یکی بود و نمی توان گفت کشوری متضرر شد و کشور دیگر سود برد. اما اگر نفر به نفر بررسی کنیم، ممکن است برای هر ورزشکار تاثیر متفاوتی داشته باشد؛ مثل دو ورزشکار ما که عقب افتادن المپیک به آنها کمک کرد؛ حمیده عباسعلی و حسن یزدانی. البته در مورد سهراب مرادی هم در ابتدا همین نگاه را داشتیم، اما در نهایت اتفاق هایی افتاد که او را در توکیو همراه خود نداریم.»

### تصمیمات آیان سالم نبودند

محدود شدن تعداد سهمیه های ایران در وزنه برداری برای المپیک، مثل خیلی از کشورها، تصمیمی است که سجادی درباره اش حرف دارد: «برای اولین بار است که ما را به دو وزنه بردار محدود کردند. تصمیمی که نشان می دهد آقای آیان خیلی حساب شده به نفع خودش، نه وزنه برداری کار کرد. مقرراتی را وضع کرد که به نفع وزنه برداری نبوده و نیست. میزان دوپینگ کشورها از ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۶ را ملاک قرار داده اند و محرومیت در نظر گرفتند. اما سوال این است که چرا این بازه ی زمانی را در نظر گرفتند؟ آن ورزشکاران دوپینگی که الان در تیم نیستند، چرا باید اینها

